

последните 40 години реалният БВП на САЩ намалява в 11 тримесечия, класифицирани като подем, и същевременно нараства през 5 тримесечия, обявени за рецесия. При това тези наблюдения изключват периодите на повратните точки, когато цикълът преминава от рецесия в подем или обратно. Нещо повече, в тримесечия, обявени като връх на цикъла, реалният БВП нараства шест пъти и намалява два пъти. През тримесечията, класифицирани като дъно на цикъла, реалният БВП нараства четири пъти и намалява също четири пъти. Ето защо идентифицирането на повратните точки на цикъла не може да се сведе до просто наблюдение на посоката на промяната в БВП. Исторически неправилно се е формирало простото правило да се класифицират като рецесии периоди от две последователни тримесечия спад в реалния БВП. Съвременната наука категорично отхвърля такова опростенческо разбиране на бизнес цикъла. Преобладаващо е мнението, че циклите трябва да се определят с консенсус относно движението на основните икономически агрегати, не само от движението на реалния БВП.

Бизнес циклите се характеризират с три основни измерения: дължина (продължителност), дълбочина и дисперсия (мащаб), или както Касапир (1996) ги нарича - трите "Д" на бизнес цикъла. Продължителността варира от 1 до 10-12 години, като средната продължителност на цикъла за периода след Втората световна война за САЩ е 4 години. Дълбочината на цикъла показва неговата сила, измервана обикновено с темпа на растеж на brutния вътрешен продукт. Мащабността на цикъла характеризира каква част от икономиката е засегната: цялата икономика, повече от нейните сектори или само някои изолирани сектори.

Докъм 80-те години на двайсети век икономистите считат, че бизнес циклите имат само временно влияние, в смисъл, че след като икономиката се възстанови от една криза, то производството и потреблението се завръщат на ниво, което биха имали без кризата. Или с други думи, кризите имат само краткосрочен ефект, който не е важен в дългосрочен аспект. Този мит е развенчан в знаменитата статия на Нелсън и Плосьър (1982, с. 139-162), която показва между другото, че бизнес циклите нямат само временен ефект.

Преобладаващото мнение сред икономистите е, че в историческа перспектива циклите стават все по-малки по размах и размери. Дюболд и Рудебуш (1999) изследват хипотезата за стабилизиране на бизнес цикъла от гледна точка на продължителността и амплитудата или мащаба на цикличните колебания. Те откриват достатъчно доказателства, че в периода след Втората световна война е настъпила промяна към по-дълги фази на подем и по-кратки фази на рецесия, което може да се интерпретира като процес на стабилизиране на бизнес цикъла. Освен това няма никакви доказателства, че в следвоенния период е настъпила промяна в дължината на един цял цикъл.